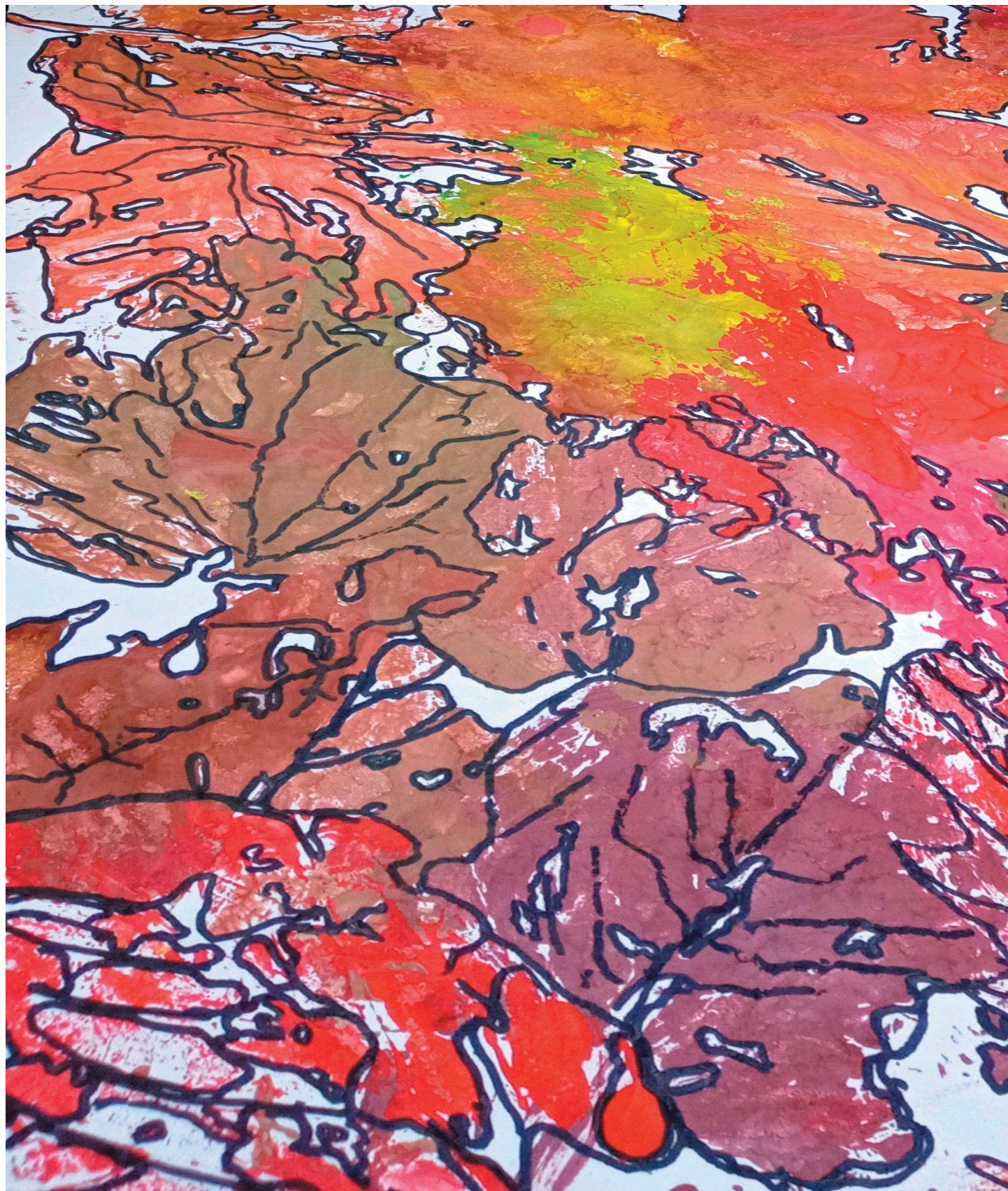

Kotlandík

Školní časopis ZŠ Kotlářská

září – listopad 2023

1. číslo, 8. ročník

Obsah

Slovo šéfredaktorky

Milí čtenáři,

je již tradicí, že v předvánočním čase vychází první číslo časopisu *Kotlandík*. Letos 7 čtvrťáků a 5 páťáků, kteří se stále znovu pouštějí do nelehkého úkolu - napsat článek. Zažili jsme to asi všichni. Vybereme si téma, které nám možná připadá snadné, ale po pěti větách zjistíme, že už nevíme, co napsat. Pro čtvrťáky je to navíc první zkušenost se psaním na počítači.

Je vidět, jak jsou na sebe hrdí, když dopíší svůj první článek. Tak ať vám jejich výtvořiny udělají radost.

Eliška Nečasová

Redakce

AHOJ, jmenuji se **Adéla Bahýřlová**. Ráda tančím a hraji golf. Moc mě baví plavání, kreslení a vyrábění. Až budu velká, chci být soudkyně, jako maminka. V praktické češtině se těším, že budu psát o různých zemích a krajích. Doufám, že si mé články budou lidé číst a také že se jim budou líbit. Jsem ráda že chodím do praktické češtiny.

Jmenuji se **Edita Wunschová** a ráda vyrábím, kreslím, čtu si, chodím na procházky mám ráda zvířata. Chtěla bych mít doma pejska ale mám andulku. Chodím do pěti kroužků nejraději chodím do skauta. Můj oblíbený předmět ve škole je čeština. Do praktické češtiny chodím už druhý rok, baví mě totiž psát články do časopisů.

Ahoj, jmenuji se **Barbora Čarnická** a mám ráda herectví a ráda si čtu knížky. Taky mě baví plavání, vyrábění a ráda sportuji. Jsem moc ráda, že jsem se dostala do Praktické češtiny. Hodně mě zajímá historie, zvířata a zajímavosti ze všech koutů světa. Taky si ráda vymyslím různé šílené příběhy. Doufám, že vám o tom budu moct psát a že vás to bude bavit a přinejlepším zajímat. Ahoj a nezapomeňte pravidelně číst školní

Ahoj, já jsem **Klára Cenková**. Těším se, že budu tvořit vtipné články na počítači. Ráda tvořím, ráda sportuji, a mám moc ráda kámoše a zvířata. Hraji Minecraft a roblox. Chodím do hodně kroužků, Jeden z kroužků je skaut. Mám doma 3 zvířata křečka Křejdou, psa Kiru, afrického šneka Sarkana.

Slovo šéfredaktorky	2
Ze života školy	3
Co nás zajímá a baví	4
(Ne)známé země	6
Zajímavá zvířata	7
Vtipy	8
Vzniklo v Praktické češtině	9

Ahoj, jmenuji se **Meda Dvořáková** a chodím do 5.A. Mám spoustu kroužků: kytaru, logiku, skaut a praktickou češtinu. Baví mě také kreslení, vytváření a sport. Určitě vám o tom napíšu do *Kotlandíku*. Baví mě praktická čeština, hlavně když píšeme na počítačích.

Ahoj já jsem **Yi-Ai**. Chodím do páté třídy. Už mi bude 11 let. Trochu se bojím, že nebudu vědět co napsat. Je to těžké. Na psaní článků musím mít velkou slovní zásobu. Škola mě baví. Chtěla bych psát o zvířatech. Třeba o žirafě nebo o slonech. A taky ráda píšu o zajímavých zemích. Jedna ze zajímavých zemí je třeba Malta. Možná bych mohla psát i o knížkách. Možná bych se chtěla stát spisovatelkou, ale chci se stát taky učitelkou. Mám ráda malé prvňáky, proto se chci stát učitelkou. Psaní článků mě baví a budu pokračovat

Ahoj jmenuji se **Tea Trávníčková**. Chodím do páté třídy. Je mi 10 let. Mám hodně ráda psaní článků. Nejraději píšu o zvířatech. Také ráda píšu o historii a o zajímavých knihách. Můj oblíbený předmět ve škole je dějepis, tělocvik a výtvarná výchova. Hodně ráda si čtu, sportuji, maluji a hraji na klavír. Myslím si, že praktická čeština bude super! Doufám, že se tu naučím spoustu nových věcí.

Ahoj kamarádi. Jmenuju se **Polina Averianova**, je mi deset let. Jsem z Ukrajiny. V Praktické češtině těším se na úplně všechno, co bude v Praktické češtině. V Česku jsem jen šest měsíců. Baví mě horolezecká stěna a běh. Mě se líbí v Česku.

Maraton aneb různé pohledy na totéž

V Lužánkách se koná maraton. Soutěží 4 školy, první stupeň. Je to velice napínavé, některé tváře již znám, jiné jsou mi neznámé. Podle výrazů účastníků to byl namáhavý běh. Každý kdo běžel, uběhl 500 metrů. Já jsem měla běžet také, ale kvůli problému s nohama jsem neběžela. Během závodů jsme potkali své prvňáky a běh jsme společně sledovali. Celý běh vytvořil pan Ředitel, který sám vede kroužek orientační běh. Každý běžec si odnesl odměnu, kterou si podle mě zasloužil. Já si myslím, že běh se povedl a doufám, že se bude opakovat.

Klára Cenková, IV.B

Maraton jako každý rok pořádala naše škola. Maraton se uskutečnil v Lužánkách. Dohromady se zúčastnily čtyři školy. Každé z dětí běželo 500 m. Dohromady se běželo 42 km. Bylo to hodně napínavé. Přišla se podívat spousta lidí. Nakonec vyhrála škola Herčíkova. Druhá byla škola Kotlářská. Vítězná škola dostala pohár.

Tea Trávníčková, V.B

Maraton se běžel 21. září. Běželo se v Lužánkách. Maraton je štafetový závod. O první místo bojovaly 4 školy Kotlářská, Herčíkova, Náměstí Míru a Husova. Moderoval to pan ředitel z Kotlářské. Trasa byla dlouhá dohromady 42 km. Každý závodník musel uběhnout 500 m. Vyhrála škola Herčíkova, jako druhá byla škola Kotlářská, potom byla škola Husova a poslední bylo Náměstí Míru. Závodily prvňáci, druháci, třetíci, čtvrtáci, pátáci. Bylo to napínavé.

Marek Čechák, IV.B

Školní maraton je sportovní akce, která se koná každý rok ve čtvrtek. Jedná se o soutěž, kde soutěží různé školy. Po dobu tří hodin v kuse si předávají štafetu od prvních až po páté ročníky. Nejprve se běží nácvik v Lužáneckém parku. Z toho se pak vybere pět dívek a pět chlapců, pro jistotu ještě vyberou tři náhradníky. Na letošním maratonu se Kotlářské dařilo, skončila na 2.místě. I ti, co třeba neběželi, ze všech sil fandili a podporovali závodníky. Letošní maraton se opravdu povedl.

Adéla Bahýřlová, V.A

V parku Lužánky byl maraton. Na maratonu byly 4 školy. Závodníci šli na maraton dříve než šli ostatní. Já jsem závodila. Všichni mě fandili. Závodníci běželi 500 metrů. Závodníkům ukazovali cestu učitelé. Škola Kotlářská byla na 2. místě. Pak si závodníci mohli vzít pomerančovou šťávu.

Polina Averianova, IV.C

Jako každý rok se maraton koná ve čtvrtek. Nejdříve se běží nácvik, potom vyberou pár dětí, které poběží štafetu. Tento rok závodily 4 školy. Naše škola vyhrála druhé místo. Každý, kdo běžel štafetu, dostal balíček mentosek. Ty děti které měly běžet, šly do Lužánek a náhradníci také. Zbytek dětí šlo do Lužánek až o hodinu později fandit. Mezitím běžely jiné školy. Maraton organizovala paní učitelka a pan ředitel pomáhal. Druhý stupeň už maraton neběží. Ten kdo vyhrál první místo, dostal zlatý pohár.

Edita Wunschová, V.A

Halloween

Halloween je původně keltský svátek, slaví se v USA, Kanadě, Velké Británii, Austrálii a v dalších zemích. Datum Halloweenu je stejné každý rok (31.10.). Na Halloween děláme strašidelné dýně a oblékáme se za strašidla. Lidé si Halloweenem připomínají svou rodinu, která už nežije. Od 16. století bylo zvykem chodit od chaty k chatě a výměnou za koledu nebo písničku dostali košík bonbónů. Dýně jsou nejznámější symbol Halloweenu, svíčky se do nich vkládají, aby usnadnily koledníkům orientaci v potemnělých ulicích. Strašidelný obličej na dýni má odhánět zlé duchy. Na kotlářské se Halloween slaví také. V družině, když si přinesete kostým, dostanete sladkou odměnu. Chodí se také po třídách, plní se úkoly a vyrábí se halloweenské věci.

Iva Cášková, IV.C

Co nás zajímá a baví

Příběhy - Svět oblud

Mám ráda, když si, vymyslím různé světy. Představuji si, jak po těch světech chodí jeho obyvatelé a vždy se něco přihodí a hlavní hrdina to řeší. Dnes vám povím o jednom, tak si poslechněte o jakém.

Je hodně světů, jeden z nich se jmenuje Sin. Je velký a čtveratý Řeka ani hory by vás nezastavily v chůzi. Říkáte si, že se na něm dobře žije, ale to pravdu nemáte. Na planetě Sin totiž kromě lidí žijí také obludy. Jsou malé i velké, s tělem i bez těla, s hlavou i bez hlavy, jsou to prostě obludy. Jeden druh je ale nejhorší, jméno je Kaly. Je velký má 3 ruce, 4 nohy a dvě hlavy, každá směřuje na jinou stranu. Jsou téměř vyhynulí, kolik jich zbylo nikdo neví. Obyvatelé jsou již vycvičení k obraně, ale někdy jsou moc pomalí. Jako v každém příběhu je i nějaký hrdina. Tady je dvanáctiletý kluk jménem Luk. Žije se starší sestrou Eli, která měla zrovna dvacet tři let. Jejich rodiče umřeli asi před deseti lety, takže si je Luk ani moc nepamatuje. Zabily je kaly, když jim vtrhly do domu. Od té doby žijí jen spolu. Luk jako všechny děti chodí do školy, která je kousek od jejich domu. Má tam partu kámošů, v které jsou i tři holky.

Jelikož je Luk v pubertě, není moc příjemné se s ním bavit. Jednoho krásného dne se Luk opět probudil

u sebe v posteli, jak nečekané. Ale měl pocit, že dnes bude den jiný než obvykle. Ale nevěděl proč. Tak nechal pocit pocitem a dělal všechno jako každý den. Až když přišel do školy, tak ho zase něco přepadlo v hlavě. Cítil jako by ho někdo zdvihl a hodil s ním o zem. Pak si vzpomněl, jak mu jednou Eli vyprávěla, že tohle se jí dělo, když se k nim domů blížily Kaly. Jen z toho pomyšlení, že by se k nim blížil skoro vyhynulý druh oblud, se mu dělalo špatně. Jeho přátelé si toho všimli, ale moc pozdě a ještě dřív, než stihli informovat učitele už Luk ležel na zemi. Vůbec nevnímal pokřik ostatních spolužáků.

Než ho stačili vzbudit, vtrhly do jejich třídy obludy, které se snažily všech žáků zmocnit. Naštěstí se Luk najednou probral a z jeho rukou vystřelily červené paprsky, které do jedné vteřiny všechny obludy zneškodnily. Ještě chvíli všichni leželi, a pak se zvedli a začali se smát. Jelikož červených paprsků si všimlo hodně lidí, tak se jich ve třídě sešel celý chumel a i Lukova sestra Eli, se kterou se objali. Jako každý příběh, tak i tenhle skončil dobře. Počkej, to přece nemůže být konec. No všichni obyvatelé Sin si řekli, že to takhle nejde dál a všechny obludy vyhnali, a to je doopravdy konec.

Klára Cenková, IV.B

Zvláštní zvířata

Byl jeden hodně velký les. A v něm žila zvláštní zvířata. Ta zvířata měla křídla, rohy, víc nohou, než by měla mít, víc hlav, hodně ocasů. Ale jedno bylo vzácné, protože umělo kouzlit. Jakože oživovat nebo přikouzlit nějakému zvířeti křídla. Všichni mu říkali šéf. Takže ho všichni obdivovali a chránili ho.

Jednoho dne přišli loupežníci. A ti jim chtěli celý les zničit. Zvířata se bála o toho vzácného. Ale loupežníci nepřestali, pořád a pořád ten les ničili. Jedno zvíře se rozeběhlo a zaútočilo, ale poranilo se, protože jak běželo, zakoplo a spadlo na kámen. Všechna zvířátka se lekla, ale nemohla mu pomoci. Vzácné zvířátko by totiž neměl kdo chránit, a to by nebylo dobré. Loupežníci se pořád přibližovali a přibližovali a zvířátka se bála a bála. Ale jeden z loupežníků si uvědomil, že to není dobré, a tak se zastavil a zakřičel, stop! Co vás to napadlo? Všichni se zastavili a šéf řekl, cože prosím? Můžeš zopakovat to slovo? Loupežník se zarazil. Loupežníka vyhodil z party. Zvířátka se lekla a naštvála se. Vzácné zvířátko řeklo fata patlá, to znamená jdeme bojovat. Zvířátka se rozeběhla a šla do útoku. Jednoho loupežníka nechala, protože jim nechtěl ublížit.

Jednoho loupežníka přehodila přes plot. Druhého zase roztrhala. Takže vyhrála. No, tím že vyhrála, to neznamená, že nikdo už nepříjde.

Já jsem vám už napověděla, že někdo přijde. Přišly děti, které si myslely, že si v tom lese můžou dělat, co chtějí! Takže tam dupaly, což vylekalo všechna zvířata a ještě křičely. Zvířátka se rozeběhla a zaútočila. Děti se lekly a zakřičely. Snažily se zvířátkům schovat, ale to jim nevyšlo. Naštvaná zvířátka je pořád honila, až je dohnala, protože děti už nemohly. Rodiče se báli o své děti, ale netušili, kde jsou, a ještě k tomu nebyli odvážní vstoupit do lesa. Děti pořád křičely o pomoc, ale úplně zapomněly, že jsou v tom obrovském lese! No, zvířátka odtáhla děti k šéfovi, o kterém nikdo nevěděl, protože byl za kamenem. Ne schovaný, ale on tam měl zámek. Zvířátka se poklonila a dala mu děti, které strašně moc brečely. Zvířátka byla zmatená, protože brečení neznala. Šéf pustil děti na zem a děti přestaly brečet. Všichni se rozešli. Děti šly domů a zvířátka také. Děti si už navždy pamatovaly, že v lese nemají vyvádět.

Ema Sestrienková, IV.B

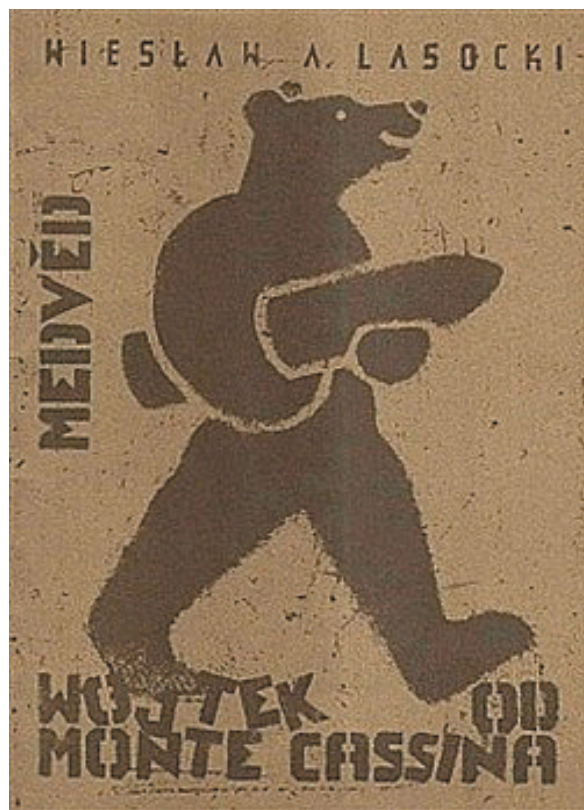
Medvěd od Monte Cassina

Knížka se jmenuje Medvěd Wojtek od Monte Cassina. Knížku jsem si vybral, protože jsem ji dostal od babičky.

Autorem je Wieslaw Antoni Lasocky. Je to o medvídkovi, který různě běhá a zažívá různá dobrodružství. Medvěd Wojtek vážil 250 kilogramů a měřil 180 centimetrů. Sloužil v armádě, kde získal hodnost zvířecího desátníka. Narodil se roku 1942 v Hamadánu v Íránu a zemřel 2. prosince 1963. Byl závislý na alkoholu a cigaretách, které nekouřil ale jenom je ožušlal a hodil na zem. Sloužil od roku 1941 do roku 1945. Sloužil druhému polskému armádnímu sboru 22. zásobovací dělostřelecké roty. Byl to hodný, občas zlobivý medvídek.

Doporučil bych knihu těm, kteří mají rádi dobrodružství. Je to hlavně pro starší děti, protože tam jsou cizí slova a malé děti by tomu nemusely rozumět.

Marek Čechák, IV.B

Ještěd

Ještěd je hora na severu Česka, nejvyšší vrchol Ještědsko-kozákovského vrcholu. Na vrcholu se nachází známý televizní vysílač. V dolní části vysílače se je restaurace a ubytování. Na Ještěd vedou lanovky, na svazích je lyžařské středisko a kousek pod Ještědem se nachází nejzápadnější část Liberce. Ještě před stavbou vysílače stál na vrcholku hory velký kamenný kříž. Je jich na Ještědu více. První kříž byl postaven v roce 1737 (z kamene) vydržel až do roku 1812. Dnes je tu pouze ze dřeva. V roce 1838 byl na vrcholu postaven kamenný obelisk na památku návštěvy Adély Rohanové.

Meda Dvořáková, V.A

cs.wikipedia.org

Země (ne)známé

Slovenská republika

e-slovensko.cz

Slovensko je vnitrozemský stát ležící ve střední Evropě. Úředním jazykem je slovenština, Slovensko sousedí s Českem, Ukrajinou, Maďarskem, Rakouskem a Polskem.

Na Slovensku je prezidentkou Zuzana Čaputová. Máme zde nejvyšší hory Vysoké Tatry a jeho nejvyšší vrchol je Gerlachovský štít, který dosahuje až 2655 m. n. m. Bratislava je nejznámější a hlavní město Slovenska. Hymna Nad Tatrou sa blýska vznikla v roce 1844 během odchodu bratislavských studentů do Levoče, jelikož na

bratislavském evangelickém lyceu odvolali Ludovíta Štúra z vedení. Studenty to tak rozzlobilo, že se rozhodli dostudovat jinde. Text napsal Janko Matúška. Jeden z krajů Slovenska je Bratislavský kraj, jehož hlavním městem je Bratislava. Levý přítok Dunaje je řeka Váh, která je nejdelší řeka z celého Slovenska. Jsou tam některé zajímavé památky jako je například Biely Kameň, Bratislavský Hrad, Zvolenský Hrad nebo Mačiansky presyp.

Adéla Bahýľová, V.A

tatry.sk

Itálie

Itálie má rozlohu 301 340 km a žije v ní téměř 60 milionů obyvatel. Je desátou největší zemí evropského kontinentu podle rozlohy a třetím nejlidnatějším státem Evropské unie. Jeho hlavní a největší město je Řím.

Kromě toho se Itálie vyznamenala specialitou, která se dodnes vyrábí, a to pizzou. To ale není všechno, vyrábí se tam třeba ještě bylinkové pesto, zrající i čerstvé sýry, spousta druhů těstovin, víno a lahodné prosciutto.

Itálie však není zajímavá jen jídlem, ba naopak. Mají tam i spoustu různých a zajímavých památek, jako je

education.nationalgeographic.org

třeba katedrála Narození Panny Marie v Miláně (Domo Milano). Když už jsme u těch památek, jistě nebude na škodu, když vám jich ještě pár představím. Ikonou Itálie je oválný amfiteátr Koloseum. Tato antická památka byla postavena kolem roku 80 n.l. císařem Vespasiánem. V dobách své slávy sloužilo Koloseum především jako bojiště gladiátorů nebo k rekonstrukci vojenských i námořních bitev, při kterých zatopili část Kolosea vodou. Stavbu tvoří po celém obvodu oblouky, v kterých byly v minulosti umístěny sochy v nadživotní velikosti. Ovšem když začala sláva Kolosea upadat, lidé ho kvůli materiálu začali rozebírat. Tak to byl příběh o jedné z mnoha památek Itálie.

Co myslíte, nebyla by Itálie skvělým místem pro návštěvu? Já myslím, že určitě ano. Sice Itálie je od naší země poněkud daleko, ale to je jedno. Beztak si můžete koupit letenku a šup, budete tam co by dup. Itálie je přece jenom taky součástí EU (Evropské unie).

No, co z toho všeho vyplývá? No abyste se jeli do Itálie podívat. (Můžete i přes Google).

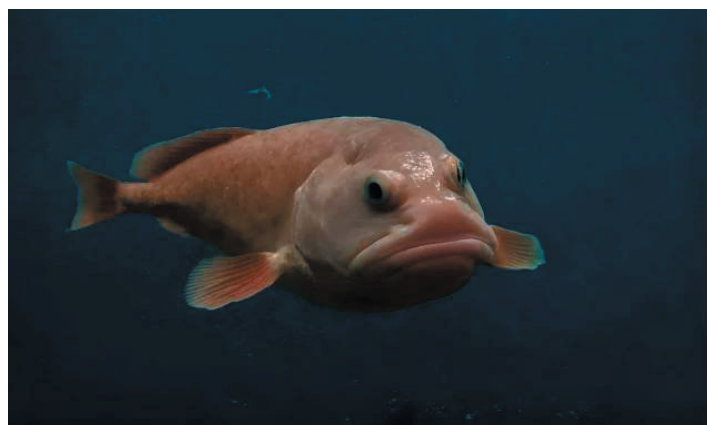
Barbora Čarnická, IV.B

Zajímavá zvířata

tlustohlavec tasmánský

Tlustohlavec tasmánský je ryba dlouhá asi 30 cm. Její tělo je tvořeno rosolovitou hmotou, která má mírně menší hustotu než voda. Je bezobratlá a nemá žádné silné kosti. Obývá asi 800 až 1500 metrů pod hladinou, u pobřeží vody u Austrálie a Tasmánie. Živí se měkkýši, korýši, kraby a malými humry nebo kraby. Ve vodě má tlustohlavec perleťově šedou barvu, po vytažení jeho tělo zrudne. Dožívají se okolo 130 až 150 let. Tlustohlavec tasmánský je považován za nejškaredší rybu, na světě.

Meda Dvořáková, V.A

cs.wikipedia.org

Žirafa africká

Žirafy jsou docela hodně ohroženým druhem zvířat. Žijí většinou ve stádech od deseti členů do sedmdesáti členů (většinou v dvaceti členech) samice se samci a mláďaty spolu. Dospělé žirafy mezi sebou mluví funěním, starší žirafy a mláďata bečí. Spí ve stoje, ve výjimečných situacích spí s hlavou opřenou o zadek. Žirafy spí 4 až 6 hodin denně. Neví se, jestli umí žirafy plavat, protože ji nikdo plavat neviděl.

Žirafa je vegetariánské zvíře, to znamená, že jí jenom listy a plody z rostlin. Díky svému dokonale dlouhému jazyku, který měří dlouhých 45 cm dokáže listy namotat na jazyk a jednoduše strčit do pusy. Při pití skloní hlavu a rozkročí přední končetiny, aby se dokázala napít. Jezení a pití jí zabere přibližně dvanáct hodin. Když okusuje kůru je většinou ve stresu. Prodlužování žirafího krku říkáme lamarkistické evoluce. Říká se, že kdysi měly žirafy docela krátký krk, který se postupným natahováním pomalu, ale jistě prodlužoval. Samci s delším a mohutnějším krkem měli v soubojích větší výhodu. Krk největších žiraf může dosáhnout až dvou metrů, ale ve srovnání s pravěkými dinosaury, kteří měli krk dlouhý kolem patnácti metrů, mají krk pořád krátký. U žiraf trvá oplození a porod kolem 400 až 468 dnů, po kterých se narodí jedno mládě jen výjimečně dvě. Těsně po narození mládě váží 50 až 55 kg a měří asi 2 metry.

cs.wikipedia.org

Vtipy

Pan učitel se ptá: Jak se nazývá savec, který nemá zuby?

Dědeček. odpoví pepíček.

Pepíček se chlubí při příchodu ze školy: Dnes jsem se ve škole nejvíc hlásil.

Na co se paní učitelka ptala? ptá se maminka.
Kdo rozbil okno.

Jak se říká bumerangu, který se nevrací?
Klacek.

Zajíc: promiň že jsem se ti posmíval, že nemáš nohy.
Had: to je dobrý, už se nezlobím.
Zajíc: tak ruku na to.

Víte, proč šnek nemůže běhat? Protože by mu létaly oči.

Pepíčku, proč s sebou taháš to lano?
Tak ho zkuste tlačit.

Proč nemají lidi rádi líné lidi? Vždyť jsme nic neudělali.

Baví se dva kluci o prázdninách:

„Co budeme dneska dělat?“

„Nic!“

„Ale to jsme dělali včera.“

„Nojo, ale ještě to nemáme hotové.“

„Ta paní učitelka nic neví! Pořád se na něco ptá nás...“

Učitelka řeší rvačku mezi dvěma žáky.

„Tak mi tedy pověz, Jirko, jak to začalo,“ vyslyší jednoho z nich.

„Začalo to, prosím, tak, že mi Matěj vrátil facku...“

„Jak je možné, že máš v písemce stejný počet chyb jako tvůj soused?“

„To je, prosím, jasné – oba máme stejnou paní učitelku!“

„Jak to, že jsi dostal z matematiky pětku?“ rozčiluje se otec.

„Měl jsem vypočítat rovnici s jednou neznámou.“

„No a?“

„Vypočítal jsem ji s dvěma známými.“

„To jde?“

„No, s dvěma neznámými spolužačkami.“

Výběr: Yi-Ai Lu, V.B

Story cubes

V začátcích psaní nám pomáhají story cubes. Na příbězích dětí je krásně vidět, jak se postupem času vypracovávají a psaní více plánují. Toto jsou naše první pokusy. Obrázky na kostkách byly: ovce, voda, strašidlo, baterka, strom, hvězda, ryba, kniha a hodiny.

Byla jednou jedna ovečka a ta uměla přečíst jakoukoli knihu. Jednou, když si četla, uviděla padající hvězdu a přála si rybiho kamaráda. Jednou našla rybičku, jak se krčí u rohu bazénu a říkala, že se bojí, že ji někdo pronásleduje. Vždy když byla noc, ovečka rozsvítila baterku, aby se rybička nebála. Chodila s ní na pikniky. Pod velkým dubem, si hráli na schovávanou. Ale rybičce to nešlo, protože musela být ve vodě. Když měla hlad, krmila ji ovečka pečivem. Proto ji vážila, aby se nepřejedla a neutopila se.

Iva Cášková, Yi-Ai Lu

Byla jednou jedna ovce, která měla devadesát let. Ráda seděla u kafe a četla si knihu. Jednou se ale stalo, že dočetla všechny knihy. Podívala se na hodiny a viděla, že má ještě hodně času do večere. Řekla si, že se půjde vykoupat k řece. oblékla si plavky a vyrazila. Po cestě k vodě narazila na velký strom. Vylezla na něj a uviděla tam strašidlo. „Co tady děláš?“ ptala se ho. Strašidlo chvíli uvažovalo, co má na tuto větu říci. Po dlouhém uvažování strašidlo odpovědělo, že čeká s rybou na kometu. Ovce se strašidla ptá: „Kde je ta ryba?“ Strašidlo odpovědělo, že si šla pro baterku, aby na kometu hezky viděli. Ovce řekla, že to jezajímavé. Pak slezla ze stromu a šla se koupat. Když se dokoupala, šla domů. Tam si dala večeři a šla spát. Zazvonil zvonec a pohádky je konec. Opravdový konec.

Meda Dvořáková, Adéla Bahýřová, Edita Wunschová

Šla jedna ovečka. Byla hodně chlupatá a tlustá. Cestou potkala tancující kočičku. Byla štíhlá jako tyčka a jmenovala se Klárka. Potom potkala knihu, která jí povídala příběh: „Byla jednou jedna baterka, která měla spodní prádlo a mikrofon v ruce.“ Kniha ukončila svůj příběh. Ovečka se smála a smála až jí jejím nosem vylétl strom. Měl modré listy a uvnitř kmene troje hodiny. Ty troje hodiny se držely za ručičky a byly velice hnědě umazané a všichni víte od čeho. Najednou tam přistála raketa a v ní bylo obrovské akvário se zlatou rybkou. Jmenovala se Nemo. Pak přišla váha a ta zvažila jejich situaci. Byla na 0%. Všichni vzhlédli nahoru a uviděli krásnou kometu. Byla zlatá a měla dlouhé vlasy. Najednou je kometa uviděla a změnila směr. Pak do nich narazila a už tam na to místo nikdo nikdy nevkročil.

Ema Sestrienková, Barbora Čarnická, Klára Cenková

Byla jedna ovečka, která měla za kamarádku rybičku. Vždycky se scházely pod stromem, kde tekla řeka. Chodily do školy, ale vždycky o hodinu později. Paní učitelka jim jako poznámku dala hvězdičku. A po škole šly do knihovny a půjčily si zlatou knihu, ve které bylo napsáno, jak se můžeme stát strašidlem. Ovečka chtěla být strašidlem, ale rybička to nechtěla. Ovečka dělala jeden den buchtu ve tmě, a tak si musela svítit baterkou a nakonec do toho těsta strčila obličej. Ovečka se rozhodla, že nebude strašidlo a vyhodila knihu do vody.

Marek Čechák, Polina Averianova, Fikrije Nebi

Jak psát článek?

Když se zeptáte těch, kdo se hlásí do praktické češtiny, nač se nejvíc těší, většinou odpoví, že na psaní článků. Zní to jednoduše, ale u prvních článků se děti pěkně zapotí. Téma samotné zas takový problém není, jak si ale sehnat informace a jak je uspořádat? Někdy je třeba celý článek přepsat. Nejtěžší je odolat klávesovým zkratkám CTRL+C, CTRL+V. 15. listopadu všichni dostali stejné téma. Jelikož bylo výročí pohřbu Jana Skácela, psali jsme o něm. Všichni dostali stejné informace, každý mohl položit tři otázky. To byl základ pro článek, který museli všichni napsat. Z vlastních chyb jsme se pak snažili poučit.

Jan Skácel

Jan Skácel byl básník a novinář a žil v Brně. komunisti mu zakázali vydávat jakékoliv noviny. Jiří Pavlica pomocí jeho básní vytvořil písně. Jan Skácel také napsal básně ke kresbám Josefa Čapka. A jestli jste si všimli, že kolem velké kašny na Náměstí Svobody jsou různé texty, tak ty vymyslel také on. Na Špilberku je postavená socha z trubek, kterou postavil Jiří Sobotka v roce 2016. Jan Skácel se narodil 7. února 1922 a zemřel 7. listopadu 1989. Umřel stářím.

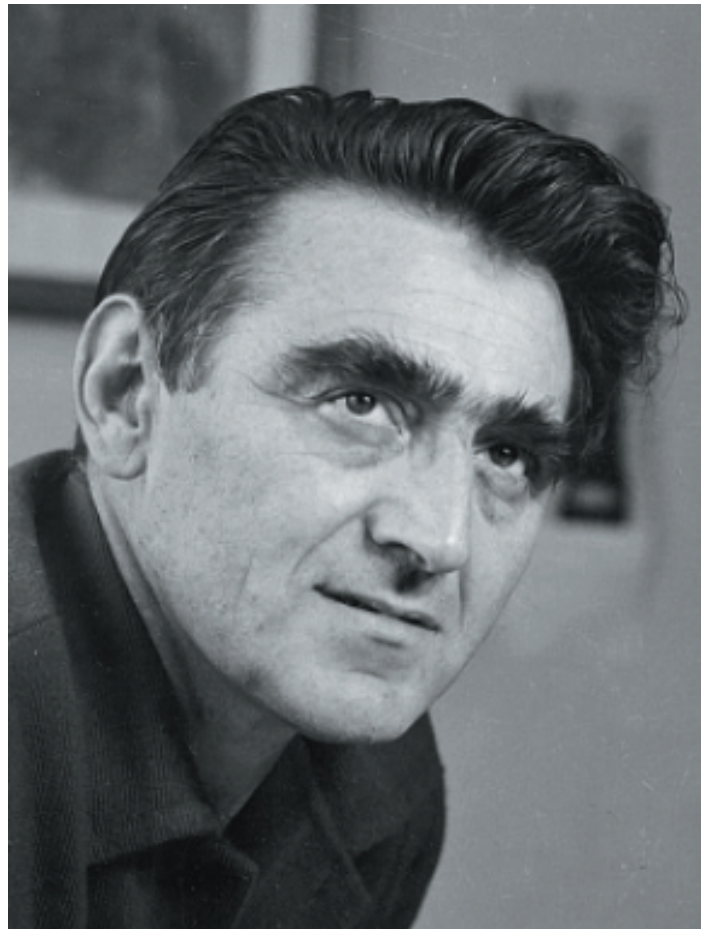
Yi-Ai Lu, V.B

Jan Skácel byl básník a novinář. Napsal básně k obrázkům Josefa Čapka a jeho verše jsou i kolem kašny na Náměstí Svobody. Narodil se 7. února 1922 a zemřel 7. listopadu 1989. Narodil se ve vesnici Vnorovy, žil v Brně. Pod Špilberkem je jeho socha. Za komunistů nesměl nic vydávat. Jiří Pavlica (Hradišťan) zhudebnil některé jeho básně. Napsal báseň Modlitba za vodu.

Fikrije Nebi, IV.C

Jan Skácel žil v Brně. Byl básníkem a novinářem. Za komunistů nesměl deset let nic vydávat, protože se ostatním nelíbilo, co píše. Jiří Pavlica vzal některé básně a zhudebnil je. Také napsal básně k obrázkům Josefa Čapka. Neboť byl svými básněmi velice slavný, má své verše kolem kašny na Náměstí Svobody a sochu pod Špilberkem.

Iva Cášková, IV.C

cs.wikipedia.org

Jan Skácel byl novinář a spisovatel. Bydlel na Kotlářské. Žil v Brně, ale narodil se 7. února ve Vnorovech. Jedna z jeho básniček je Modlitba za vodu, hraje ji kapela Hradišťan. Na deset let měl zákaz psát. Studoval na filosofické a pedagogické fakultě. Studoval na gymnáziu v Břeclavi. Sochu jeho obličeje pod Špilberkem postavil Jiří Sobotka v roce 2016. Verše od Jana Skácela jsou na náměstí Svobody. Zemřel v roce 1989 7. listopadu a byl pohřben na ústředním hřbitově.

Edita Wunschová, V.A

Jan Skácel se narodil 7. listopadu 1922 ve Vnorovech. V dospělosti s přestěhoval do Brna. Byl to básník a novinář. Za komunistů nesměl celých deset let nic vydávat. Psal básně k obrázkům Josefa Čapka. Jiří Pavlica a kapela Hradišťan zhudebnili některé jeho básně. Jeho verše jsou kolem kašny na Náměstí Svobody už od roku 2006. o deset let později Jiří Sobotka zhotovil sochu hlavy Jana Skácela pod Špilberkem. Jan Skácel zemřel 7. listopadu 1989 v Brně.

Meda Dvořáková, V.A

Jan Skácel žil v Brně s manželkou Boženou Skácelovou. Děti pravděpodobně neměli. Narodil se 7. února 1922 ve vesnici Vnorovy. Zemřel v Brně 7. listopadu 1989. Byl to slavný básník a novinář. Za komunismu nesměl publikovat, protože se jim nelíbilo, o čem psal. Tak to bylo deset let, než zase směl publikovat. Jedna z jeho skladeb se jmenuje Modlitba za vodu a zpíval ji Jiří Pavlica. Napsal spoustu básní k obrázkům Josefa Čapka. Jeho verše jsou kolem kašny na Náměstí Svobody. Má postavenou sochu z trubek pod Špilberkem, můžete se skrz ni podívat na Brno očima Jana Skácela.

Barbora Čarnická, IV.B

Jan skácel žil v Brně, byl básník a novinář. Narodil se 7. února 1922, vesnice se jmenuje Vnorovy. Umřel 7. listopadu 1989. Za komunistů nesměl nic vydávat. Napsal básně k obrázkům Josefa Čapka. Jeho skladba se jmenuje Modlitba za vodu. Některé básně zhudebnil Jiří Pavlica. Verše jsou kolem kašny na Náměstí Svobody. Socha je pod Špilberkem. Další skladba se jmenuje Proč ten ptáček z větve nespadne. Deset let nesměl psát. Celý svůj život nebyl v Brně. Studoval gymnázium v Břeclavi.

Ema Sestrienková, IV.B

Jan Skácel byl český básník a novinář. Narodil se 7. února 1922 ve Vnorovech, když mu bylo 18 let, šel studovat do Brna. V roce 2016 Jiří Sobotka postavil jeho sochu pod Špilberkem. Jan Skácel studoval Filosofickou fakultu. Měl manželku, ale neměl děti. Protože byl básník, tak napsal básně, například Modlitba za vodu.

Marek Čechák, IV.B

Jan Skácel byl básník a novinář. Narodil se 7. února 1922 ve Vnorovech. Bydlel v Brně na Kotlářské 909/35. Za pěkné básně mu postavili sochu pod Špilberkem a na Náměstí Svobody kašnu.

Polina Averianova, IV.C

Jan Skácel byl českým básníkem a novinářem. Jeho díla jsou např.: Proč ten ptáček z větve nespadne nebo Kam chodí laně pít. Kvůli členství v Hostu do domu měl za komunistického režimu na deset let zákaz psát. Jan Skácel skoro celý život strávil v Brně. Narodil se 7. února 1922 ve Vnorovech. Jiří Pavlica z kapely Hradišťan zhudebnil některé jeho básně, např. Modlitba za vodu. V Brně je i kašna na Náměstí Svobody, okolo které jsou také jeho verše. Také pod Špilberkem Jiří Sobotka zhotovil v roce 2016 jeho sochu jako hlavu, do které když vlezete, vidíte Brno. Jan Skácel zemřel v Brně dne 7. listopadu 1989.

Adéla Bahýřlová, V.A

jirisobotka.com

Zdroje:

<https://www.databazeknih.cz/>

<https://cs.wikipedia.org>

<https://www.e-slovensko.cz>

<https://www.tatry.sk/>

<https://www.irisobotka.com/>

Poštovní adresa redakce:

ZŠ a MŠ Brno

Kotlářská 4

602 00 Brno

Email: enecasova@kotlarska.cz

Časopis ZŠ Kotlářská Kotlandík, určený pro první stupeň. Vydává: ZŠ a MŠ Brno, Kotlářská 4

Šéfredaktorka: Mgr. Eliška Nečasová

Editor: Mgr. Eliška Nečasová

Grafická úprava: Mgr. Tomáš Nečas, PhD., Mgr. Eliška Nečasová

Titulní strana: práce žáků V.A

Webová aplikace, tisk: Mgr. et Bc. Libor Zřídka Veselý

Není-li uvedeno jinak, autorem fotografií je ZŠ a MŠ Brno Kotlářská 4

Články prošly lehkou jazykovou korekturou.

Číslo 1, ročník VIII.
